
Cookie
Küçük Bir Köpek,
Kocaman Bir Hayat
7 Aralık 2007 – 16 Ekim 2026

ÖNSÖZ

Ocak 2008'de, oğlumuz Tuna'nın 7. yaş günü için ailemize sürpriz bir hediye geldi. İstanbul'da, altı kardeşin arasında bize doğru koşan küçük bir Maltese, sanki bizi seçmişti. O gün evimize giren bu minik afacanın adı Cookie oldu.

Cookie, 19 yıla yakın süre boyunca hayatımızın ayrılmaz bir parçası oldu. Neşesiyle evimizi aydınlattı, sadakatiyle her zaman yanımızda oldu ve bize sevginin en saf hâlini öğretti. O, sadece bir köpek değildi; ailemizin küçük bir üyesi, bizim için çok özel bir dosttu.

Bu kitap, Cookie'nin yaşam öyküsünü, unutulmaz anılarını ve bize kattığı değerli dersleri anlatıyor. Onunla geçirdiğimiz mutlu anlar, zorlu zamanlar ve birlikte paylaştığımız her an, kalplerimizde daima yaşayacak.

Kalbimizde çok özel bir yeri olan
küçük bir dostun anısına...

Babacığım, Lütfen Beni Sev.

BÖLÜM 1

Bizi Seçen Küçük Kalp

Şebnem Taşdelen'in anılarından

Ocak 2008...

Tuna’nın kucağında Cookie — birlikte büyüyen iki kardeş.

Tuna’nın yedinci doğum günü yaklaşıyordu. Ona unutamayacağı, hayatı boyunca sevgiyle hatırlayacağı bir sürpriz yapmak istiyordum. Bir süredir araştırıyordum ve sonunda İstanbul’un Anadolu yakasında Maltese Terrier yetiştiren bir yer buldum.

Bir gün Tuna’yı yanıma aldım ve birlikte oraya gittik.

Bizi karşılayan ortam beklediğimden de güzeldi. Oldukça büyük, tertemiz, pırıl pırıl bir yerdi. Ama asıl güzellik, orta alanda bizi bekliyordu.

Altı küçük Maltese kardeş, bembeyaz tüyleriyle birbirlerinin peşinden koşuyor, hoplayıp zıplıyor, neşe içinde oynuyorlardı.

Tuna gördüklerine inanamamıştı. Hayatında hiç bu kadar çok Maltese’i bir arada görmemişti.

Ona dönüp sordum:

— Tuna’cığım, ne dersin? Buradan bir bebek alıp evimize götürelim mi? İpek’le senin bir kardeşiniz olsun ister misin?

Önce biraz çekindi. Minik köpeklere yaklaşmak istiyor ama dokunmaya cesaret edemiyordu. Birlikte yavaş yavaş yanlarına gittik ve sessizce onları izlemeye başladık.

Altı kardeşin oyununu seyretmek bile başlı başına bir mutluluktu.

Derken hiç beklemediğimiz bir şey oldu.

İçlerinden biri oyununu bıraktı ve doğruca bize doğru koşmaya başladı. Küçücük bedeniyle öyle heyecanlı zıplıyordu ki sanki bize bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Sanki, “Beni alın! Ben sizinle gelmek istiyorum!” diyordu.

Tuna da ben de şaşkınlık içindeydik. Diğer kardeşleri oyunlarına devam ederken bu minik afacan bütün ilgisini bize vermişti. Yanımıza gelmek, bize dokunmak, kendisini sevdirmek için can atıyordu.

Görevlilere onu kucağımıza alıp alamayacağımızı sorduk. Ellerimize dezenfektan sürdükten sonra bu küçük beyaz yumakla ilk kez kucaklaştık.

O kadar tatlıydı ki anlatamam.

Tuna’ya baktım:

— Tuna’cığım, galiba bu ufaklık bizimle gelmek istiyor. Ne dersin?

Oğlum biraz şaşkın, biraz ürkekti. Ama gözlerinin içi parlıyordu.

— Evet anneciğim, bu bizim kardeşimiz olsun!

İşte o anda kararımızı vermiştik.

Aslında İpek de bu sürprizden haberdardı. Ancak o gün okulda olduğu için Tuna’yla birlikte gitmiştik. Şimdi ise ailemize yeni bir üye katılıyordu.

Minik yavruyu Tuna’nın kucağına verdim.

— Siz burada oturun, ben onun ihtiyaçlarını alıp geleceğim, dedim.

Daha birkaç adım uzaklaşmıştım ki Tuna’nın sevinç dolu sesi yükseldi:

— Anneee! Bu beni yalıyooor!

Gülerek cevap verdim:

— Tabii ki oğlum! Abisini öpüyor. Seni çok sevdi!

O anı bugün bile düşündüğümde yüzümde bir gülümseme beliriyor. Birkaç dakika önce dokunmaya çekindiği o küçücük canlı, şimdi Tuna’nın kucağındaydı. Aralarında daha ilk dakikalardan özel bir bağ kurulmaya başlamıştı.

Evimizin Yeni Bebeği

Eve geldiğimizde İpek de okuldan dönmüştü.

Kapıda bizi görünce yaşadığı sevinci kelimelerle anlatmak zor. Evimizin içine bir anda bambaşka bir heyecan dolmuştu.

İpek ve Tuna, minik kardeşlerini seviyor, kucaklıyor, onunla ilgilenmek için âdeta yarışıyorlardı.

Peki, adı ne olacaktı?

Bu konuda iki kardeşin anlaşması uzun sürmedi.

Cookie!

Çünkü o, gerçekten de bir kurabiye kadar tatlıydı.

Böylece ailemizin yeni üyesinin adı konmuş oldu.

Cookie henüz çok küçüktü. Kardeşlerinden ve alıştığı ortamdan ilk kez ayrılmıştı. Geceleri yalnızlık çekmesini, korkmasını istemiyorduk.

Bu nedenle ona analog bir saat aldık. Saatin etrafına bizim giydiğimiz bir giysiyi sarıyor, sonra da yatağının altına koyuyorduk.

Kardeşleriyle birbirlerine sokularak uyumaya alışmış olan bu küçücük yavru için saatin düzenli tik takları, belki de bir kalp atışını andırıyordu.

Biz de bu sesin ona huzur vereceğini, kendisini yalnız hissetmesini önleyeceğini umuyorduk.

Cookie böylece geceleri huzurla uyuyordu.

Gündüzleri ise onu yanımdan ayırmak istemiyordum. İşe giderken Cookie'yi de götürüyordum. Dışarı çıktığımızda bazen çantamın içine yerleştiriyor, bazen de ceketimin içinde, göğsüme yakın bir yerde taşıyordum.

Öyle küçücüktü ki...

Artık o yalnızca evimize aldığımız bir köpek değildi.

Bizim minik bebeğimiz olmuştu.

Peki Ya Babamız?

Bütün bu mutluluğun ortasında hepimizin aklını kurcalayan çok önemli bir sorun vardı.

Cookie'yi Şenol'a nasıl kabul ettirecektik?

Daha önce Fıstık'la yaşadığımız olaylardan sonra evde yeniden köpek konusunu açmak neredeyse imkânsız hâle gelmişti.

Üstelik bu konuda Şenol'un da kendince haklı nedenleri vardı.

Ama artık Cookie hayatımıza girmişti. Çocuklar ona bağlanmıştı. Ben de öyle...

Şimdi tek yapmamız gereken, ailemizin babasını bu yeni üyemizle tanıştırmaktı.

İş ortağım Pınar'a durumu anlattım.

Pınar biraz düşündükten sonra heyecanla:

— Buldum! dedi. Ona bir kolye hazırlayacağım. Babasını öyle karşılasın. Bence Şenol Bey buna karşı çıkamaz!

Hemen kalp şeklinde bir kâğıt kesti.

Üzerine şu sözleri yazdı:

"Babacığım, Lütfen Beni Sev."

Sonra bu küçük kalbi nazikçe Cookie'nin boynuna taktı.

O küçücük yavru, boynunda taşıdığı mesajın bizim için ne kadar önemli olduğundan habersizdi elbette.

Ama biz bütün umudumuzu o küçük kalbe bağlamıştık.

Kapı Çalıyor...

Akşam olmuştu.

Şenol'un Amerika'daki iş seyahatinden dönmesine yalnızca dakikalar kalmıştı.

Evde hepimizi tatlı ama büyük bir heyecan sarmıştı. Çocuklarla birlikte ne yapacağımızı konuşuyor, Şenol'un tepkisini merak ediyorduk.

Acaba kızacak mıydı?

"Yine mi köpek?" mi diyecekti?

En çok da bundan korkuyorduk.

Ama İpek kararını çoktan vermişti.

Öyle kararlıydı ki:

— Babam Cookie'yi evden göndermeye kalkarsa biz de onunla gideriz! demişti.

Eyvah!

Daha Şenol eve gelmeden isyan bayrakları açılmıştı bile.

Ve sonunda...

Kapı çaldı.

Kalplerimiz yerinden çıkacak gibiydi.

Cookie'yi boynundaki kalp şeklindeki mesajla kapının önüne bıraktık. Sonra hepimiz saklandık.

Şimdi bekleme zamanıydı.

Kapı açıldı.

Şenol içeri girdi.

Karşısında, boynunda küçük bir kalp taşıyan, bembeyaz, minicik bir köpek duruyordu.

— Aman Allah'ım! Bu ne? dedi.

Ama sesindeki yumuşaklık hemen dikkatimizi çekmişti.

Sonra eğilip Cookie'nin boynundaki yazıyı okudu.

"Babacığım, Lütfen Beni Sev."

Ve hiç beklemediğimiz o güzel sözler döküldü ağzından:

— Baba seni sevmez mi? Hem de nasıl sever!

Ardından Cookie'yi kucağına aldı.

İşte o anda saklandığımız yerden sevinç çığlıklarıyla dışarı fırladık.

Bütün korkularımız, bütün endişelerimiz bir anda kaybolmuştu.

Evimizde tam bir bayram havası vardı.

Cookie artık yalnızca Tuna'nın doğum günü hediyesi değildi.

İpek'in ve Tuna'nın küçük kardeşi, benim minik bebeğim ve Şenol'un da sevgiyle kucağına aldığı yeni aile üyemizdi.

Altı kardeşin arasından koşarak bize gelen o küçük beyaz yavru, sanki en başından beri nereye ait olduğunu biliyordu.

Biz onu seçtiğimizi sanmıştık. Oysa belki de bizi seçen Cookie'ydi.

Ve o gün henüz hiçbirimiz bilmiyorduk ki kapımızdan içeri giren o küçücük canlı, hayatımızda 19 yıla yakın sürecek, unutulmaz bir sevgi hikâyesinin başlangıcı olacaktı.

BÖLÜM 2

Küçücük Bir Köpek, Kocaman Bir Sevgi

İpek Taşdelen'in anılarından

Annemle Tuna'nın Cookie'yi ilk kez eve getirdikleri günü dün gibi hatırlıyorum. Okuldan dönmüş, oturma odasında televizyon izliyordum. Birden kapı açıldı. Annemle Tuna,

seslerindeki heyecanı gizleyemeden beni yanlarına çağırdılar.

Annemin kucağında küçücük, yumuşacık bir köpek yatağı vardı. Yatağın içinde ise hayatımda gördüğüm en minik, en sevimli beyaz köpek yavrusu duruyordu. Onu ilk gördüğüm anda âdeta büyülenmiştim.

Hepimiz onu uzun uzun sevdik. Küçücük patilerine dokunduk, yumuşacık tüylerini okşadık, minik dilinden sevgi dolu öpücükler aldık. Sonra yeni evini hazırlamak için onu kış bahçesine götürdük.

Kış bahçesi, seramik zemini ve arka bahçeye kolay ulaşımı sayesinde bir köpek yavrusu için ideal bir yerdi. Yatağını, tuvalet pedini, mama ve su kaplarını yerleştirdik. Artık küçük misafirimizin kendine ait bir köşesi vardı. Ama henüz bir adı yoktu.

Annem, ona ismini bizim vermemizi istiyordu. Böylece hep birlikte isim düşünmeye başladık. Karşımızda bembeyaz, pamuk gibi bir yavru vardı. Yuvarlak, simsiyah gözleri ve minicik siyah burnu dışında her yeri beyazdı. Öylesine tatlıydı ki insan onu neredeyse yiyip bitirmek istiyordu!

Çocuk aklımızla bundan daha uygun bir isim düşünemedik: Cookie! Kurabiye kadar tatlı, küçücük bir beyaz köpek… İşte o günden sonra adı Cookie oldu. Ve biz henüz farkında bile olmadığımız bir boşluğun, bu küçücük canlı tarafından doldurulacağını bilmiyorduk.

Küçücük Bedene Sığan Kocaman Bir Kişilik

Cookie, küçücük bedenine inanılmaz bir zekâ, enerji ve kişilik sığdırmıştı. Neredeyse bir ayakkabı büyüklüğündeki bu küçük köpek, çok kısa sürede hepimizin kalbini fethetti. Koşulsuz sevgisi, sadakati ve zekâsı bizi her geçen gün biraz daha şaşırtıyordu.

Başlangıçta köpeklere karşı biraz mesafeli olan Tuna bile kısa sürede Cookie'nin en yakın arkadaşı oldu. Ben ise hiç vakit kaybetmeden Cookie'yi geceleri benimle uyuması için yatağıma aldım.

Cookie zamanla aile içinde kendi uyku düzenini oluşturdu. Bazen benim yatağımda, bazen annemle babamın yanında uyurdu. Ama gecenin bir noktasında yolu mutlaka Tuna'nın odasına düşerdi. Sanırım Cookie ile Tuna'nın birlikte büyüdüğünü söylemek hiç de yanlış olmaz.

İlk yıllarda Tuna, Cookie'yi küçük kardeşi gibi görüyordu. Fakat Tuna'nın her doğum gününde ona şakayla karışık bir şeyi hatırlatırdık: "Cookie artık köpek yaşına göre senden daha büyük!" Böylece küçük kardeş Cookie, yıllar içinde Tuna'nın ağabeyi oluvermişti.

Cookie'nin Sesi

Tuna biraz büyüdüğünde ailemizde çok ilginç ve bir o kadar da eğlenceli bir şey gelişti. Tuna, Cookie için özel bir ses yaratmıştı. Bu ses, Cookie'nin belirli anlarda ne düşündüğünü, ne hissettiğini ve konuşabilseydi bize neler söyleyeceğini anlatıyordu.

Cookie bir şeye kızdığında, bir şey istediğinde ya da bize anlamlı anlamlı baktığında Tuna hemen onun yerine konuşmaya başlardı. Ve işin en komik yanı, hepimiz bunu son derece doğal karşılıyorduk.

Tuna, Cookie'nin kişiliğini o kadar iyi tanıyordu ki onun ağzından söylediği sözler gerçekten Cookie'nin söyleyeceği şeylermiş gibi geliyordu. Zamanla Cookie'nin bu hayalî sesi aile sohbetlerimizin ayrılmaz bir parçası oldu.

Bugün geriye dönüp düşündüğümde, bir çocuğun yorumuyla köpeğimizle karşılıklı konuşmalar yapmamız biraz saçma görünebilir. Ama o zamanlar hiçbirimiz bunu sorgulamıyorduk. Çünkü Cookie gerçekten ailemizin konuşan bir üyesi olmuştu.

Artık Cookie aramızda olmasa da onun sesinin Tuna'nın içinde yaşamaya devam ettiğini bilmek bana hâlâ mutluluk veriyor.

Sessiz Ama Hiç Eksilmeyen Bir Sevgi

Cookie yalnızca neşeli günlerimizin değil, zor zamanlarımızın da değişmez dostuydu. Onu eve getirdiğimizde yaklaşık on dört yaşındaydım. Ergenliğin karmaşık, inişli çıkışlı yıllarını yaşıyordum.

O yaşlarda insan bazen kendisini dünyanın en mutlu insanı gibi hisseder, bazen de hiçbir şeyin yolunda gitmediğini düşünür. Cookie bütün bu iniş çıkışlarda yanımdaydı. Hiçbir şey sormadan, hiçbir açıklama beklemeden… Bazen sadece yanıma kıvrılıp yatması bile yeterli olurdu.

Bugün o yılları düşündüğümde, Cookie'nin sessiz ama sarsılmaz varlığının bazı zor dönemleri atlatmamda ne kadar büyük bir rol oynadığını sevgiyle hatırlıyorum. Ama Cookie'nin sevgisi yalnızca bana değildi. O, ailede kimin ona ihtiyacı varsa onun yanında olurdu.

Bunun en güzel örneklerinden biri annemin geçirdiği ameliyattan sonra yaşandı. Annem ayak bileğini kırmış ve ameliyat olmak zorunda kalmıştı. Cookie sanki onun acısını anlamıştı. Gidip başını annemin bacağına koydu. Ve tam üç ay boyunca onun yanından neredeyse hiç ayrılmadı.

Yalnızca tuvalete gitmek ya da bir şeyler yemek için kalkıyor, sonra hiç vakit kaybetmeden kendi kendine üstlendiği görev yerine geri dönüyordu. Annemin yanında yatmak, ona eşlik etmek ve sanki onu korumak… Cookie bunu kendisine görev edinmişti.

İşin biraz utandırıcı ama komik tarafı, biz çocuklar bazen kendi annemizle yeterince ilgilenmezken Cookie hepimizden daha iyi bir refakatçi olmuştu! O küçücük köpek, annemize sevgisini göstermenin en güzel yolunu bulmuştu.

Noel Baba Şapkası ve İçindeki Küçük Canavar

Cookie yaşlandıkça bazı ilginç huylar edinmeye başladı. Bunların bir kısmı, onun giderek huysuz bir ihtiyara dönüşmesinin doğal sonucuydu. Artık oyuncaklarla eskisi kadar ilgilenmiyor, bizimle kanepede uzanmayı tercih ediyordu. Ama oyuncak sepetinde çok özel bir oyuncak vardı: küçücük bir Noel Baba şapkası!

Cookie ara sıra bu şapkayı sepetinden çıkarır, hiçbir şeyden haberi olmayan bir aile üyesinin önüne bırakırdı. Dışarıdan bakıldığında son derece masum bir davet gibi görünürdü. Ama sakın aldanmayın! Bu şapka, Cookie'nin içindeki küçük yırtıcıyı ortaya çıkarmak için hazırlanmış bir tuzaktı.

Birisi şapkayı eline aldığı anda Cookie harekete geçerdi. Şapkanın ucundaki ponponu dişleriyle yakalar, bütün gücüyle çekiştirmeye başlardı. Hırlar, homurdanır, küçük dişlerini şapkayı tutan kişinin eline tehlikeli biçimde yaklaştırırdı.

O kadar yaklaşırdı ki insan ister istemez korkardı. Ama Cookie hareketlerini şaşırtıcı bir hassasiyetle kontrol eder, kimseye gerçekten zarar vermezdi. Tabii yaşattığı psikolojik travmayı saymazsak!

Bu oyun, eşim Mitch'in Cookie ile ilk tanıştığı dönemlerden birinde yaşadığı unutulmaz deneyimlerden biri oldu. Mitch bugün bile Cookie'nin o küçük Noel Baba şapkasıyla nasıl bir canavara dönüştüğünü gülümseyerek hatırlar.

Huysuz Bir İhtiyarın Son Marifetleri

Cookie ilerleyen yaşlarında huysuzluğunu artık hiç gizlememeye başladı. Hareket kabiliyeti azalmıştı. Eskisi gibi kolayca kanepelere ve yataklara zıplayamıyordu. Bu yüzden bizden yardım istemeye başlamıştı.

Bir kanepenin önüne gelir, yukarı çıkmak istediğini belli ederdi. Biz de onu kucağımıza alıp nazikçe yukarı kaldırmak için eğilirdik. İşte tam o anda Cookie'nin fikri değişirdi! Daha

ellerimiz ona dokunur dokunmaz hırlamaya ve parmaklarımızı ısırmaya çalışmaya başlardı.

Sanki şöyle diyordu: “Beni yukarı çıkar! Ama sakın bana dokunma!” Eğer korkup onu tekrar yere bırakırsak bu kez sızlanmaya, ağlamaya ve yeniden yukarı alınmak için ısrar etmeye başlardı. Sonunda onu yatağa ya da kanepeye çıkarana kadar da susmazdı.

Neyse ki o yaşlarda artık ciddi zarar verebilecek kadar dişi kalmamıştı. Ama itiraf etmeliyim ki Cookie’nin bu kadar ileri yaşta bile psikolojik savaş yürütme konusundaki becerisine hayrandım.

Küçücük bedeni yaşlanmış, hareketleri yavaşlamış, dişleri azalmıştı. Ama kişiliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. O hâlâ bizim Cookie’mizdi. Biraz inatçı… Biraz huysuz… Çok zeki… Ve inanılmaz derecede sevgi dolu.

Cookie’ye

Şimdi Cookie nerede olursa olsun, onun için bir dileğim var. Umarım orada ısırmaya çalışabileceği bol bol el, çekiştirebileceği sayısız Noel Baba şapkası vardır.

Ama her şeyden önemlisi… Umarım başını yaslayabileceği, içine kıvrılıp huzurla uyuyabileceği sıcacık kucaklar hiç eksik olmaz.

Çünkü bizim küçük Cookie’miz, bütün o huysuzluklarının ve yaramazlıklarının altında, hayatımız boyunca tanıdığımız en sevgi dolu kalplerden birine sahipti.

Ve o küçücük kalp, hepimizin hayatında kocaman bir yer bıraktı.

BÖLÜM 3

Bizi Onsuz Götüremezsiniz

Şenol Taşdelen'in anılarından

2009 – İstanbul

Hayatımızda yeni bir dönemin hazırlıkları içindeydik.

Kızımız İpek, lise son sınıfını Kanada'da okuyacaktı. Biz de sahip olduğumuz Kanada daimi oturum hakkını ileride vatandaşlığa dönüştürebilmek amacıyla, Ağustos ayında Toronto'ya taşınmaya ve yaklaşık bir yıl orada yaşamaya karar vermiştik.

Önümüzde bizi bekleyen pek çok bilinmez vardı.

Yeni bir ülke, yeni bir şehir, yeni bir ev... Çocukların okul düzeni, araba, günlük yaşamın kurulması ve alışık olmadığımız bir ortamda çözülmesi gereken sayısız ayrıntı.

Bütün bunları düşünürken, ailemizin küçük üyesi Cookie hakkında da bir karar vermemiz gerekiyordu.

Cookie henüz çok küçüktü. Onu yanımızda götürmenin, zaten karmaşık olan taşınma sürecini daha da zorlaştıracağını düşünüyorduk.

Sonunda, Cookie'yi İstanbul'da anneannesi ve dedesinin yanında bırakmanın en doğru çözüm olacağına karar verdik.

Nasıl olsa bir yıl sonra geri dönecektik.

Bizim gözümüzde bu, Cookie'nin güvenli ve alışık olduğu bir ortamda kalmasını sağlayacak, tamamen mantıklı ve geçici bir düzenlemeydi.

Uçak biletlerimizi de bu karara göre satın aldık.

Ancak hesaba katmadığımız bir şey vardı.

Çocuklarımızın Cookie'ye duyduğu sevginin büyüklüğü...

İki Çocuğun Sessiz İsyanı

İpek ve Tuna, Cookie'yi İstanbul'da bırakma kararımıza başından beri karşı çıkıyordu.

Onlara neden böyle düşündüğümüzü anlatmaya çalışıyorduk. Yeni bir ülkede yaşam kurmanın zorluklarından, Cookie'nin anneannesi ve dedesiyle ne kadar iyi bakılacağından söz ediyorduk.

Ama bütün açıklamalarımıza rağmen çocuklarımız ikna olmuyordu.

Biz ise kararımızın doğru olduğundan emindik.

En azından öyle sanıyorduk.

Seyahatimize yaklaşık bir hafta kalmıştı.

Bir sabah uyandığımda yastığımın altında bir zarf olduğunu fark ettim.

Şaşırmıştım.

Zarfı kimin, neden bıraktığını merak ederek heyecanla açtım.

İçinden bir mektup çıktı.

İpek ve Tuna'dan geliyordu.

Okumaya başladım.

Yastığımın Altındaki Mektup

Sevgili Anne ve Babamıza,

Toronto'ya Cookie'yi götürmeme kararınızdan sonra her gece yatağımıza yattığımızda ağlıyoruz. Sabahları gözlerimiz şiş olarak uyanıyoruz. Belki fark etmişsinizdir.

Eğer Toronto'ya yalnızca iki çocuk götürmekte ısrar ediyorsanız, sizden bir ricamız var.

Lütfen bizlerden birini İstanbul'da bırakın ve onun yerine Cookie'yi götürün.

Çünkü biz burada kendi başımızın çaresine bakabilir, hayatta kalabiliriz.

Ama Cookie çok küçük. O kendisini koruyamaz. Bizim gibi kendi başının çaresine bakamaz.

Lütfen kararınızı bir kez daha gözden geçirin ve her gece ağlamamıza son verin.

Çocuklarınız,

İpek ve Tuna

Her Şeyi Değiştiren Birkaç Satır

Mektubu okuduğumda, çocuklarımızın Cookie'ye ne kadar derinden bağlandığını bir kez daha anladım.

Biz bu konuyu bir taşınma meselesi olarak görüyorduk.

Onlar ise ailelerinden birini geride bırakmak istemiyorlardı.

Üstelik bunu öylesine içten, öylesine saf bir sevgiyle dile getirmişlerdi ki söylediklerine kayıtsız kalmak mümkün değildi.

Bir düşünün...

İki çocuk, anne ve babalarına, kendilerinden birini geride bırakabileceklerini ama küçük köpeklerini geride bırakamayacaklarını söylüyordu.

Çünkü onların gözünde Cookie, bakılması gereken bir evcil hayvandan çok daha fazlasıydı.

Cookie onların kardeşiydi.

O sabah yastığımın altından çıkan mektup, bizim bütün mantıklı gerekçelerimizi bir anda ikinci plana itti.

Artık kararımız belliydi.

Cookie de bizimle Kanada'ya gelecekti.

Bir Bilet Daha, Bir Hafta Daha...

Kararımızı değiştirmiştik ama şimdi önümüzde yeni bir sorun vardı.

Uçak biletlerimizi çoktan almıştık. Cookie'yi de aynı uçuşta yanımızda götürebilmek için havayoluyla görüştüğümüzde, uçaktaki evcil hayvan taşıma kapasitesinin dolmuş olduğunu öğrendik.

Yani Cookie için yer yoktu.

Bir başka aile olsaydık belki yeniden düşünürdük.

Ama artık Cookie'yi İstanbul'da bırakmak gibi bir seçeneğimiz yoktu.

Biletlerimizi değiştirmeye karar verdik.

Bunun için ceza ücreti ödememiz gerekiyordu. Üstelik planladığımız tarihte değil, bir hafta sonraki uçuşla seyahat edebilecektik.

Mevcut biletlerimizi değiştirdik, yeni biletlerimizi aldık ve yolculuğumuzu bir hafta erteledik.

Elbette bunun bize ek bir maliyeti oldu.

Ama çocuklarımızın mutluluğu ve Cookie'nin bizimle olması söz konusu olduğunda, ödediğimiz paranın hiçbir önemi yoktu.

Aile Olmak...

Bugün, aradan geçen onca yılın ardından o mektubu düşündüğümde, İpek ve Tuna'nın bize ne kadar önemli bir şey öğrettiğini daha iyi anlıyorum.

Bazen yetişkinler hayatı planlar, hesaplar yapar, en mantıklı çözümü bulduklarına inanırlar.

Oysa çocuklar, bütün bu hesapların arasında gözden kaçırdığımız en önemli şeyi hatırlatabilirler.

Sevgiyi.

Biz Toronto'ya giderken Cookie'yi geride bırakabileceğimizi düşünmüştük.

İpek ve Tuna ise bize bunun mümkün olmadığını göstermişti.

O küçücük beyaz köpek, henüz hayatımıza katılalı çok uzun zaman olmamışken ailemizin ayrılmaz bir parçası hâline gelmişti.

Ve böylece Cookie'nin hayatında yeni bir sayfa açıldı.

İstanbul'dan Toronto'ya uzanan bir yolculuk...

Yeni bir ülke, yeni bir ev, yeni maceralar...

Ama değişmeyen tek bir şey vardı:

Nereye gidersek gidelim, artık Cookie de bizimle olacaktı.

Çünkü aile olmak, yalnızca aynı evde yaşamak değildi.

Aile olmak, birbirini geride bırakmamaktı.

BÖLÜM 4

Cookie’nin Gökyüzündeki Maceraları

Şenol Taşdelen’in anılarından

2009–2013 | İstanbul – Toronto

Dört Ayaklı Bir Miles&Smiles Yolcusu

Cookie'nin hayatı yalnızca evlerimizde, bahçelerimizde ve sokaklarda geçmedi. Onun bir de gökyüzünde yaşadığı maceralar vardı.

2009 ile 2013 yılları arasında Türk Hava Yolları'nın İstanbul–Toronto–İstanbul hattında o kadar çok yolculuk yaptı ki, bazen kendi aramızda şakalaşırdık:

"Şu Cookie'nin de bir Miles&Smiles kartı olsaydı, şimdiye kadar kesin ELITE Plus üyesi olmuştu!"

Gerçekten de Cookie, ailemizin en deneyimli yolcularından biri hâline gelmişti.

Elbette onun uçak yolculukları bizimkilerden biraz farklıydı. Biz koltuklarımızda otururken Cookie, özel taşıma çantasının içinde, ayaklarımızın arasında seyahat ediyordu.

Ancak bu yolculukların öncesinde bazen oldukça ciddi bir hazırlık sürecimiz olurdu.

Türk Hava Yolları'nın kabinde evcil hayvan taşıma kurallarına göre Cookie'nin, çantasıyla birlikte toplam ağırlığının sekiz kilogramı geçmemesi gerekiyordu.

Cookie zaman zaman bu sınırı aştığında, seyahat öncesinde küçük bir diyet programı başlardı.

Biz valizlerimizi hazırlarken Cookie de fazla kilolarından kurtulmaya çalışırdı!

Şimdi düşününce gülümsüyorum. Ailemizde uçak yolculuğu öncesinde kilosu en dikkatle takip edilen kişi Cookie'ydi.

Ama bu konuyu ciddiye almamızın çok önemli bir nedeni vardı.

Cookie'nin uçağın bagaj bölümünde seyahat etmesini kesinlikle istemiyorduk. Yaklaşık on bir saat süren uzun bir uçuşun onun sağlığı açısından tehlikeli olabileceğinden, hatta hayatını kaybedebileceğinden korkuyorduk.

Bizim için tek güvenli seçenek, Cookie'nin yanımızda, kabinde seyahat etmesiydi.

Onu gözümüzün önünden ayırmak istemiyorduk.

Ne de olsa Cookie yalnızca birlikte seyahat ettiğimiz bir köpek değil, ailemizin küçük bir üyesiydi.

Uçağın İçinde Kaybolan Yolcu

İstanbul'dan Toronto'ya yaptığımız uçuşlardan biriydi.

Cookie her zamanki gibi taşıma çantasının içinde, ayaklarımızın arasında yolculuk ediyordu.

Uzun uçuşlarda sıkılmasın, kendisini yalnız hissetmesin diye çantasının üst kısmındaki küçük kapağın fermuarını biraz açıyorduk.

Böylece başını kaldırdığında bizi görebiliyor, göz göze gelebiliyorduk.

Biz de onun rahat olduğunu bilerek huzur içinde yolculuğumuza devam ediyorduk.

O gün de aynı şeyi yapmıştık.

Uçuşumuzun neredeyse yarısını geride bırakmıştık.

Uzun yolculuğun yorgunluğu üzerimize çökmüş olacak ki bir süre sonra hepimiz derin bir uykuya dalmışız.

Ne kadar uyuduğumuzu hatırlamıyorum.

Ta ki bir kabin görevlisinin omzumuza hafifçe dokunmasına kadar...

Gözlerimi açtım.

Karşımda gülümseyen bir hostes duruyordu.

Ama asıl şaşırtıcı olan hostes değildi.

Cookie onun kucağındaydı!

Üstelik bizim küçük afacan, hiçbir şey olmamış gibi neşeyle kuyruğunu sallıyordu.

Bir an ne olduğunu anlayamadık.

Şaşkınlıkla birbirimize baktık.

Cookie çantasından nasıl çıkmıştı?

Hostesin kucağına nasıl gelmişti?

Ve en önemlisi, biz uyurken neler olmuştu?

Şaşkınlığımıza kısa sürede telaş da eklendi. Çünkü uçuş boyunca Cookie'yi taşıma çantasının içinde tutmamız gerektiğini biliyorduk.

Acaba başımız derde mi girmişti?

Neyse ki hostes kızgın değildi.

Aksine, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bize olanları anlatmaya başladı.

Uçağın En Önünden En Arkasına...

Hostesin anlattıklarına göre, kabin ekibi yemek servisi için yolcuların arasına çıktığında, koridorda kendi başına dolaşan küçük, beyaz bir köpek fark etmiş.

Bu küçük yolcu, sanki uçak tamamen kendisine aitmiş gibi bir o yana bir bu yana gidiyormuş.

Üstelik yalnızca birkaç sıra dolaşmakla da yetinmemiş.

Koca uçağın en önünden en arkasına kadar birkaç kez gidip gelmiş!

Bizim Cookie, kendisine ait özel bir keşif gezisine çıkmıştı.

Ama macerası bununla da sınırlı kalmamış.

Yolcuların birçoğu onu görünce dayanamamış, kucaklarına alıp sevmişler.

Cookie de belli ki bu ilgiden son derece memnunmuş.

Bir yolcudan diğerine...

Bir kucaktan başka bir kucağa...

Bir uçtan öbür uca...

Biz derin uykudayken Cookie, uçakta kendi küçük dünyasını kurmuştu.

Hostesler de bir süre müdahale etmeden onu izlemişler.

Anlatılanlara göre bu macera oldukça uzun sürmüş.

Saatler sonra küçük gezginimiz yorulmuş olacak ki sonunda bizim oturduğumuz bölüme geri gelmiş.

Koltuklarımızın yakınında durmuş ve kuyruğunu sallamaya başlamış.

İşte kabin ekibi de o anda Cookie'nin bize ait olduğunu anlamış.

Hostes, bütün bu macerayı anlattıktan sonra nazikçe bir ricada bulundu:

— Yolculuğun geri kalanında lütfen onu taşıma çantasının içinde tutun.

Elbette hemen kabul ettik.

Cookie'yi kucağımıza aldık ve yeniden çantasına yerleştirdik.

Ama içimizden gülmemek mümkün değildi.

Uçağın En Sosyal Yolcusu

Bir düşünün...

Biz on bir saatlik yolculuğun yorgunluğuyla uyurken, Cookie uçağın içinde saatlerce dolaşmış, yolcularla tanışmış, kucaklarda gezmiş, ilgi görmüş ve sonunda hiçbir şey olmamış gibi yanımıza dönmüştü.

Üstelik bütün bunları yaparken bizi uyandırmaya bile gerek duymamıştı!

O küçücük bedende ne büyük bir merak, ne kadar cesaret ve ne kadar güçlü bir yaşama sevinci vardı.

Cookie'nin en sevdiğim özelliklerinden biri buydu.

Girdiği her ortamda kendisine bir yer bulmayı, insanların sevgisini kazanmayı başarırdı.

O gün de koca bir uçağı kendisine oyun alanı yapmıştı.

Aradan yıllar geçti.

İstanbul ile Toronto arasında yaptığımız pek çok yolculuğun ayrıntılarını bugün hatırlamıyorum.

Ama hostesin kucağında bize kuyruk sallayan Cookie'nin o görüntüsü hâlâ gözümün önünde.

O an yaşadığımız şaşkınlığı, telaşı ve ardından gelen gülümsemeleri hiç unutmadım.

Cookie'nin Miles&Smiles kartı yoktu belki ama o gün, Türk Hava Yolları'nın en sevimli ve en sosyal yolcusu olduğuna hiç şüphem yoktu.

Ve sanırım o uçuşta en çok eğlenen yolcu da bizim küçük Cookie'mizdi.

BÖLÜM 5

Kanada'nın Kapılarını Bize Cookie Açtı

Şenol Taşdelen'in anılarından

Ağustos 2009 – Toronto

Sekiz Valiz ve Bir Küçük Yolcu

2009 yılının Ağustos ayında, en az bir yıl yaşamak üzere Toronto'ya taşınıyorduk.

Yeni bir ülkede yeni bir hayat kuracaktık. Doğal olarak yanımızda götürmemiz gereken pek çok eşya vardı.

Ama evde valizler hazırlanmaya başladıkça benim de stres seviyem giderek yükseliyordu.

Her gün yeni bir valiz ortaya çıkıyor, her valizin içine yeni eşyalar ekleniyordu.

Ben ise sürekli aynı şeyi tekrarlıyordum:

— Bu kadar eşyaya ihtiyacımız yok! Lütfen biraz daha az eşya götürelim!

Ne var ki aile bireylerinin ihtiyaçlarıyla benim valiz sayısını azaltma çabalarım bir türlü uyuşmuyordu.

Öyle ki haftalardır evimizin içinde âdeta bir valiz savaşı yaşanıyordu.

Sonunda uzun tartışmaların ardından sekiz valizde anlaşmayı başardık.

Sekiz valiz!

Bana sorarsanız hâlâ çok fazlaydı.

Üstelik benim endişem yalnızca bu valizleri taşımak değildi.

Asıl korkum, Toronto'ya vardığımızda Kanada pasaport kontrolünde başımıza gelebileceklerdi.

Pasaport Kontrolü Korkusu

O yıllarda henüz Kanada vatandaşı değildik. Daimi oturum kartlarımızla ülkeye giriş yapıyorduk.

Daha önceki seyahatlerimden Kanada'ya giriş işlemlerinin ne kadar dikkatli yürütüldüğünü biliyordum.

Pasaport kontrol memurları çeşitli sorular sorabiliyordu:

— Nereden geliyorsunuz?

— Gittiğiniz ülkede ne kadar kaldınız?

— Kaç valiziniz var?

Benim önceki deneyimlerime göre, fazla sayıda valizle seyahat eden yolcular bazen daha ayrıntılı inceleme için gümrük bölümüne yönlendirilebiliyordu.

Elbette sekiz valiz yerine daha azını söylemek mümkündü.

Ama böyle bir şeyi asla düşünemezdim.

Kanada'da yanlış beyanda bulunmanın çok ciddi sonuçları olabileceğini biliyordum. Daimi oturum hakkımızı riske atmak istemiyordum.

Bu nedenle Toronto'ya yaklaştıkça içimdeki huzursuzluk da artıyordu.

Uçağımız nihayet Toronto Pearson Havalimanı'na indiğinde herkes yeni hayatımızın heyecanını yaşarken, ben pasaport kontrolünde bizi nelerin beklediğini düşünüyordum.

Kalbim hızla çarpıyordu.

Heyecandan ellerimin titrediğini hissediyordum.

Sekiz valizle memurun karşısına çıkacaktık.

Ve ben daha şimdiden sorulacak sorulara nasıl cevap vereceğimi düşünüyordum.

“O Kutunun İçinde Ne Var?”

Nihayet sıra bize geldi.

Pasaportlarımızı ve daimi oturum kartlarımızı hazırlayıp memurun önüne koydum.

Karşımızdaki görevli, yaklaşık elli beş-altmış yaşlarında, kır saçlı, gözlüklü bir Kanadalıydı.

Ben derin nefesler alıyor, sakin görünmeye çalışıyordum.

İçimden, “Şimdi valizleri soracak...” diye geçiriyordum.

O sırada Cookie'nin taşıma çantası İpek'in elindeydi.

Memur birden gözlüğünü alnına doğru kaldırdı.

İpek'in elindeki çantaya baktı.

Sonra beklemediğimiz bir soru sordu:

— O kutunun içinde ne var?

İpek hemen cevap verdi:

— Köpeğimiz Cookie var.

Memurun yüzündeki ifade bir anda değişti.

Telaşlı ve yüksek bir sesle:

— Getirin onu bana! dedi.

Hepimiz şaşkınlık içinde birbirimize baktık.

Ne oluyordu?

Acaba Kanada'ya köpek getirmekle ilgili bilmediğimiz bir yasak mı vardı?

Yoksa Cookie'nin belgelerinde bir sorun mu çıkmıştı?

Ben zaten sekiz valiz yüzünden yeterince gergindim.

Şimdi bir de Cookie yüzünden sorun yaşayacağımızı düşünmeye başlamıştım.

Ama birkaç saniye sonra hiç beklemediğimiz bir şey oldu.

Bir Bardak Su, Kocaman Bir Kalp

Memur, Cookie'nin taşıma çantasının üst kapağını açtı.

İçeriye baktı.

Karşısında, uzun bir uçak yolculuğundan çıkmış, bembeyaz küçük bir Maltese vardı.

Memurun yüzündeki telaşın nedenini o anda anladık.

Bizim düşündüğümüz gibi bir sorun aramıyordu.

Cookie için endişeleniyordu!

Şaşkınlıkla şöyle dedi:

— Bu yavru, bu kutunun içinde on bir-on iki saat nasıl durdu acaba? Hemen ona su getireyim!

Ve biz daha ne olduğunu anlayamadan kabininden çıkıp uzaklaştı.

Kısa bir süre sonra elinde karton bir bardak suyla geri döndü.

Cookie'nin taşıma çantasının ön kapağını açarak onun dışarı çıkmasını sağladı.

Sonra suyu önüne koydu.

Cookie de kendisine ikram edilen suyu afiyetle içmeye başladı.

O anı bugün bile gözümün önüne getirebiliyorum.

Bir tarafta pasaportlarımız, daimi oturum kartlarımız ve benim kafamda büyüttüğüm sekiz valiz meselesi...

Diğer tarafta ise bütün dikkatini küçük bir köpeğin susamış olabileceğine vermiş bir pasaport kontrol memuru...

Ben saatlerdir hangi sorularla karşılaşacağımızı düşünürken, memurun tek derdi Cookie'nin iyi olup olmadığıydı.

Cookie Sayesinde Açılan Kapı

Cookie suyunu içirdikten sonra memur pasaportlarımızı ve kartlarımızı bize geri uzattı.

Belgelerimizi ayrıntılı biçimde incelemeden şöyle dedi:

— Bunu hemen havalimanının dışına çıkarın ve biraz gezdirin. Mutlaka çişi ve kakası vardır!

Bir an ne diyeceğimizi bilemedik.

Valizleri sormamıştı.

Bizi uzun bir sorgulamaya almamıştı.

Endişelendiğim hiçbir şey yaşanmamıştı.

Bütün o stres, bütün o telaş, haftalarca süren valiz tartışmaları...

Hepsi bir anda anlamını yitirmişti.

Kanada'ya ilk girişimizde, korktuğum sorularla karşılaşmadan yolumuza devam etmiştik. Hem de Cookie sayesinde!

Pasaport kontrolünden uzaklaşırken içimde tarifsiz bir rahatlama vardı.

Birbirimize bakıp gülümsüyorduk.

İçimden, “İyi ki Cookie'yi yanımızda getirmişiz!” diye geçiriyordum.

Düşününce ne kadar ilginçti...

İstanbul'dan ayrılmadan önce Cookie'yi Türkiye'de bırakmayı planlayan bendim.

İpek ve Tuna'nın yastığımın altına bıraktığı mektup sayesinde kararımızı değiştirmiştik.

Şimdi ise Kanada'ya ilk girişimizde bütün dikkatleri üzerine çeken ve bizi endişelerimizden kurtaran yine Cookie olmuştu.

Sanki bize kendi küçük diliyle şöyle diyordu:

“Gördünüz mü? Beni yanınızda götürmekle ne kadar doğru bir karar vermişsiniz!”

Kanada'ya İlk Sevgimiz

O gün yaşadığımız olay yalnızca pasaport kontrolünde karşılaştığımız hoş bir sürpriz değildi.

Benim için çok daha derin bir anlam taşıyordu.

Yeni bir ülkeye gelmiştik.

Henüz evimize yerleşmemiş, yeni hayatımıza başlamamıştık.

Ama ülkeye giriş yaptığımız ilk dakikalarda, görevli bir insanın küçücük bir hayvana gösterdiği içten şefkate tanık olmuştuk.

O memur, karşısındaki canlıyı yalnızca bir yolcunun evcil hayvanı olarak görmemişti.

Onun susamış olabileceğini, yorulduğunu, uzun bir yolculuktan sonra dışarı çıkmaya ihtiyaç duyduğunu düşünmüştü.

Bu davranışı bizi derinden etkilemişti.

Kanada'da insanlara, hayvanlara, ağaçlara ve çevreye gösterilen saygı ve özeni zaman içinde daha yakından tanıyacaktık.

Ama o gün, havalimanında karşılaştığımız bu küçük olay, ülkeye dair ilk duygularımıza çok güzel bir iz bırakmıştı.

Kanada'yı daha ilk günden biraz daha fazla sevmiştik.

Ve bunda Cookie'nin payı büyüktü.

Bugün geriye dönüp baktığımda, o Ağustos gününü gülümseyerek hatırlıyorum.

Sekiz valizle ilgili bütün korkularımı...

Pasaport kontrolündeki heyecanımı...

Memurun gözlüğünü alnına kaldırıp Cookie'yi sormasını...

Ve küçük dostumuzun, hiç acele etmeden, kendisine ikram edilen suyu içmesini...

Biz Kanada'ya yeni bir hayat kurmaya gitmiştik.

Cookie ise daha ilk dakikada bize, sevginin ve şefkatin dünyanın her yerinde kapıları açabileceğini göstermişti.

BÖLÜM 6

Cookie’nin İmkânsız Aşkı: Mia

Mart 2014

Şenol Taşdelen’in anılarından

2014 yılının Mart ayıydı.

Toronto’nun North York bölgesinde yaşadığımız yıllarda, ev temizliğinde bize yardımcı olan Songül adında bir hanım

vardı. Ayda iki kez evimize gelir, işlerini büyük bir özenle yapardı.

Songül'ün Cookie'ye karşı özel bir sevgisi vardı. Cookie de onu çok severdi. Öyle ki kısa süreli seyahatlerimizde küçük dostumuzu gönül rahatlığıyla Songül'e emanet ederdik.

Bir gün Songül bize ilginç bir fikirle geldi.

Yirmi yaşındaki oğlu, Cookie gibi sevimli bir Maltese köpeğine sahip olmayı çok istiyormuş. Ancak bu köpeklerin fiyatları oldukça yüksek olduğu için hayalini gerçekleştirmesi pek mümkün görünmüyormuş.

Derken Songül'ün aklına parlak bir fikir gelmiş.

Bir arkadaşının Mia adında dişi bir Maltese köpeği vardı. Eğer Cookie ile Mia çiftleşirse dünyaya gelecek yavrulardan biri oğlunun olabilirdi!

Hem oğlu çok istediği köpeğe kavuşacak hem de Cookie hayatında ilk kez baba olma fırsatı yakalayacaktı.

Doğrusu bu fikir bizim de hoşumuza gitmişti.

Cookie henüz kısırlaştırılmamıştı. Biz de onun doğal bir çiftleşme deneyimi yaşamasını istiyorduk.

Böylece küçük dostumuzun hayatındaki ilk romantik maceranın hazırlıkları başladı.

Mia'nın çiftleşmeye uygun olduğu günler geldiğinde onu evimize getirdiler. Birkaç gün bizde kalmasına karar verilmişti.

Ve beklenen büyük buluşma gerçekleşti!

Mia eve girer girmez iki küçük Maltese burun buruna geldi.

Önce birbirlerini kokladılar.

Biz de merakla izliyorduk.

Ama Cookie'nin pek romantik bir tanışma törenine niyeti yoktu!

Daha ilk dakikadan öyle büyük bir heyecanla Mia'ya yaklaşmaya başladı ki zavallı kız neye uğradığını şaşırdı.

Mia biraz mesafeli davranmaya çalışıyor, Cookie ise bu mesafeyi kapatmak için elinden geleni yapıyordu.

Kısacası Cookie âşık olmaya hazırdı ama Mia'nın aynı fikirde olduğu pek söylenemezdi.

Bundan sonraki iki gün evimizde tam anlamıyla bir kovalamaca yaşandı.

Mia önde, Cookie arkada…

Salonda Mia, peşinde Cookie…

Koridorda Mia, peşinde Cookie…

Bahçede ve parkta yine aynı manzara!

Cookie, sanki hayatının en önemli görevini üstlenmişti.

Biz ise bütün bu koşuşturmayı hem gülerek hem de biraz umutlanarak izliyorduk.

Belki birazdan… Belki bu akşam… Belki yarın…

Ama ne yazık ki beklediğimiz gelişme bir türlü gerçekleşmiyordu.

İki günün sonunda Mia'nın sahipleri ertesi sabah gelip onu almaya karar verdiler.

Geriye yalnızca bir gece kalmıştı.

Biz yine de umudumuzu kaybetmemiştik.

Belki de Cookie son gece bir sürpriz yapacaktı!

O akşam yataklarımıza çekildiğimizde bile evin içinde devam eden koşuşturmanın sesleri duyuluyordu.

Parke zeminin üzerinde küçük patilerin çıkardığı o tanıdık sesler…

Tıkır tıkır tıkır…

Ardından daha hızlı adımlar…

Tıkır tıkır tıkır tıkır…

Belli ki Cookie pes etmiyordu.

Mia da pes etmiyordu ama onun amacı biraz farklıydı: Cookie'den uzak durabilmek!

Saatler geçti.

Biz yatağımızda uzanmış, bir yandan gülüyor, bir yandan da aşağıdan gelen sesleri dinliyorduk.

Derken birden sessizlik oldu.

Ne bir pati sesi…

Ne bir koşuşturma…

Hiçbir şey!

İçimden bir umut geçti.

Acaba sonunda başardılar mı?

Merakıma yenildim. Yataktan kalkıp neler olduğuna bakmaya gittim.

Ve karşılaştığım manzara, bütün bu maceranın en unutulmaz anı oldu.

Mia, Cookie'nin bitmek bilmeyen takibinden kurtulmak için Tuna'nın yatağının üzerine sıçrayıp çıkmıştı.

Yatağın üzerinde güvenli bir yere sığınmış, aşağıya bakıyordu.

Peki Cookie?

Bizim zavallı Cookie'miz yatağın hemen yanında duruyordu.

İki gündür süren amansız takibin sonunda bütün enerjisini tüketmiş olmalıydı.

Artık yatağa zıplayacak gücü bile kalmamıştı.

Başını kaldırmış, yukarıdaki Mia'ya bakmakla yetiniyordu.

Sanki şöyle diyordu:

"Mia, iki gündür peşinden koşuyorum. Bari son bir kez aşağı insen!"

Ama Mia'nın hiç öyle bir niyeti yoktu.

Onun için macera sona ermişti.

Cookie içinse bu, ilk büyük aşkının hüzünlü finaliydi.

Ertesi sabah Mia evine döndü.

Beklediğimiz yavrular dünyaya gelmedi.

Songül'ün oğlunun küçük bir Maltese sahibi olma hayali de bu macerayla gerçekleşemedi.

Cookie ise birkaç gün içinde eski neşesine kavuştu.

Yeniden oyunlarına, yürüyüşlerine ve evin içindeki küçük alışkanlıklarına döndü.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi…

2017 yılında Cookie'yi kısırlaştırdık.

Böylece küçük dostumuzun baba olma ihtimali de tamamen sona erdi.

Cookie tam 19 yıl yaşadı.

Hayatı boyunca hepimizin sevgisini kazandı, nice maceralar yaşadı, birçok insanın kalbinde unutulmaz bir yer edindi.

Ama bir şeyi hiç yaşayamadı.

Bir kez bile çiftleşemedi!

Bazen bu olayı hatırladığımızda kendi aramızda gülerek şöyle derdik:

"Bizim Cookie 19 yıl yaşadı, ama ilk aşkında bile yüzü gülmedi!"

Yine de hakkını teslim etmek gerekir.

Aşk hayatında başarılı olamamış olabilir ama azim konusunda Cookie'nin eline kimse su dökemezdi!

BÖLÜM 7

Evin Küçük Bekçisi ve Davetsiz Misafirler

Şubat 2015

Şenol Taşdelen'in anılarından

2013 yılının Ağustos ayında Kanada'ya kalıcı olarak yerleşmiş, Toronto'nun North York bölgesindeki evimizde yeni hayatımıza başlamıştık.

Kanada bizim için yeni bir başlangıçtı. Düzenli, huzurlu ve her şeyden önemlisi güvenli olduğuna inandığımız bir ülkeydi. Öyle ki evimizin alarm sistemi olmasına rağmen, onu çalıştırmaya bile gerek duymuyorduk.

Ta ki o unutulmaz kış gecesine kadar…

1 Şubat 2015.

Richmond Hill'de yaşayan arkadaşlarımız bizi akşam yemeğine, bir barbekü davetine çağırmışlardı. Akşamın erken saatlerinde evden ayrıldık. Cookie her zamanki gibi evde kalacaktı. Çıkmadan önce bütün yatak odalarının kapılarını kapattık ve küçük dostumuzu evin güvenli ortamında bıraktığımızı düşünerek yola koyulduk.

Akşam yemeği çok keyifli geçmişti. Güzel yemekler, dostluklar ve koyulaşan sohbetler derken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştik.

Saat dokuz sularında dışarıda şiddetli bir kar yağışı başladı.

Kanada kışının bütün gücünü gösterdiği o gecede, kısa süre içinde yollar ve bahçeler bembeyaz bir örtüyle kaplandı.

Hava durumunu kontrol ettiğimizde kar yağışının yaklaşık bir buçuk saat sonra duracağını öğrendik. Birkaç saat daha beklersek yolların temizlenmiş olabileceğini düşündük. Böylece acele etmeden sohbetimize devam etmeye karar verdik.

Gece yarısına doğru arkadaşlarımızla vedalaşıp evin yolunu tuttuk.

Tahmin ettiğimiz gibi otoyol temizlenmişti. Yaklaşık yarım saatlik rahat bir yolculuktan sonra evimize ulaştık.

Ancak garajın önünde bizi küçük bir sürpriz bekliyordu. Kar neredeyse kırk santimetreye ulaşmıştı. Biraz zorlanarak da olsa arabayı garaja sokmayı başardık.

O anda, içeride bizi çok daha büyük bir sürprizin beklediğinden habersizdik.

Evin kapısını açtığımızda Cookie her zamanki gibi bizi karşılamaya gelmişti.

Ama bu kez davranışlarında bir tuhaflık vardı.

Normalde eve döndüğümüzde sevinçle etrafımızda dolaşan, kuyruğunu sallayan küçük dostumuz, bizi görür görmez telaşla havlamaya başladı.

Sonra aniden merdivenlere yönelip hızla üst kata koştu.

Birkaç basamak çıktıktan sonra duruyor, başını geriye çevirip bize bakıyor ve yeniden havlıyordu.

Sanki bir şey anlatmaya çalışıyordu.

“Gelin! Çabuk gelin! Size göstermem gereken bir şey var!”

Cookie önde, biz arkada merdivenlerden ikinci kata çıktık.

Ve o anda bir şeylerin ters gittiğini anladık.

Evden ayrılırken kapısını kapattığımız ebeveyn yatak odamızın kapısı açıktı.

İçeri girdiğimizde gördüğümüz manzara karşısında donakaldık.

Bütün çekmeceler açılmış, içlerindeki eşyalar yerlere saçılmıştı. Odamız sanki bir fırtınanın içinden geçmişti.

Şaşkınlıkla soyunma bölümüne yöneldik.

Asıl şoku orada yaşadık.

Değerli mücevherlerimizin ve yıllar boyunca biriktirdiğimiz saat koleksiyonumuzun bulunduğu kasa yerinde yoktu.

Hırsızlar kasayı içindekilerle birlikte alıp götürmüşlerdi.

Bir süre gördüklerimize inanamadık.

Yıllarca emek vererek sahip olduğumuz, birçoğu maddi değerinin ötesinde anılar taşıyan eşyalarımız bir gecede kaybolmuştu.

Ama belki de en sarsıcı olan, Kanada’ya duyduğumuz güvenin o gece ciddi biçimde zedelenmesiydi.

Buraya yerleşirken kendimizi böylesine güvende hissettiğimiz için evimizin alarmını bile çalıştırmamıştık.

O gece bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu acı bir şekilde öğrendik.

Olayı hemen polise bildirdik.

Polis ekipleri evimize gelip inceleme yaptıklarında hırsızların bodrum katındaki bahçe kapısından içeri girdiklerini belirlediler.

Ancak ortada oldukça şaşırtıcı bir ayrıntı vardı.

Dışarıda kırk santimetreye yakın kar bulunmasına rağmen evin içinde ne ıslak ayak izleri ne de erimiş karın bıraktığı izler vardı.

Polis, hırsızların iz bırakmamak için ayakkabılarının üzerine galoş giymiş olabileceklerini söyledi.

Bu, belli ki rastgele yapılmış bir hırsızlık değildi.

Olaydan sonraki günlerde ev soygunları konusunda uzman polis görevlileri bizi sık sık ziyaret ettiler. Ev güvenliği, alınması gereken önlemler ve benzer olaylardan korunma yolları hakkında bize bilgiler verdiler.

Bu ziyaretlerin birinde konu Cookie'ye geldi.

Polisler, hırsızlık sırasında evde yalnız olan Cookie'nin olayın tek görgü tanığı olduğunu söylediler.

Hatta şüpheliler yakalanırsa Cookie'yi polis merkezine götürerek onları teşhis edip edemeyeceğine bakabileceklerini belirttiler.

Bunu duyduğumuzda, yaşadığımız bütün üzüntüye rağmen gülümsemeden edemedik.

Bizim küçücük Cookie'miz, bir polis soruşturmasının en önemli tanığı olabilirdi!

Kim bilir, belki de o gece hırsızlarla karşılaşmış, onları görmüş, seslerini duymuştu.

Belki de biz eve döndüğümüzde o kadar telaşla havlamasının nedeni, saatlerdir anlatmaya çalıştığı o korkunç olaydı.

Ne yazık ki hırsızlar hiçbir zaman bulunamadı.

Kaybettiğimiz mücevherler ve saatler de geri gelmedi.

Böylece Cookie'nin polis merkezine gidip hırsızları teşhis etme fırsatı da hiç olmadı.

Ama o gece Cookie hakkında hiç unutmadığım bir şey öğrendim.

Eve girdiğimiz andan itibaren bize bir şeylerin yolunda gitmediğini anlatmaya çalışmıştı. Merdivenlerden koşarak çıkması, dönüp dönüp havlaması, bizi yatak odamıza götürmesi…

Hepsinin bir anlamı vardı.

Cookie konuşamıyordu belki, ama o gece bize anlatacak çok şeyi vardı.

Aradan yıllar geçtiğinde bile o karanlık kış gecesini hatırladığımızda, kaybettiğimiz eşyalar kadar Cookie'nin telaşla merdivenleri çıkışını da hatırladık.

Ve bazen gülerek birbirimize şöyle dedik:

"Keşke hırsızlar yakalansaydı da Cookie'nin polis merkezinde onları nasıl teşhis edeceğini görebilseydik!"

O gece evimiz soyulmuştu. Ama küçük bekçimiz Cookie, görevini sonuna kadar yapmıştı.

BÖLÜM 8

Ölümün Pençesinden Dönen Küçük Kahraman

Tuna Taşdelen'in anılarından

Mayıs 2018

Cookie, operasyon sonrasında.

Cookie, yeniden sağlıklı ve neşeli günlerinde.

Oakville'deki Appleby College'dan kabul aldığımda ailem, okuluma yakın olabilmem için Oakville'de bir ev satın almış ve oraya taşınmıştık.

Evimizin arka bahçesi Woodhaven Park'a bitişikti. Doğanın hemen yanı başında yaşamak güzeldi ama bu güzelliğin içinde gizlenen bir tehlike vardı. Parkta sık sık çakallar görüyorduk. Cookie'nin küçücük bedeniyle bu vahşi hayvanlar karşısında ne kadar savunmasız olduğunu bildiğimiz için bahçemizle park arasına 180 santimetre yüksekliğinde sağlam bir çit yaptırmıştık.

Böylece Cookie'nin güvende olacağını düşünüyorduk.

Ama bazen tehlike, ne kadar önlem alırsanız alın, hiç beklemediğiniz bir anda kapınızı çalabiliyor.

Mayıs ayının bir akşamıydı.

Okulun kapanmasına az kalmıştı. Son sınavlarıma hazırlanmak için odamda ders çalışıyordum. Saat gece ona yaklaşıyordu.

Birden, gecenin sessizliğini yırtan korkunç bir çığlık duydum.

Bir kadının bütün gücüyle, dehşet içinde attığı bir çığlığa benziyordu.

Yerimden fırladım. Ne olduğunu anlamaya çalışarak merdivenlerden aşağı koştuğumda annemle babamın telaş içinde arka bahçeye yöneldiğini gördüm. Ben de peşlerinden koştum.

Bahçeye çıktığımızda karşılaştığımız manzarayı hayatım boyunca unutamayacağım.

Kocaman bir çakal, 180 santimetrelik çiti aşarak bahçemize girmiş ve Cookie'ye saldırmıştı.

Az önce duyduğum o korkunç çığlık, meğer saldırıya geçen çakalın çıkardığı sesmiş.

Ve Cookie…

Bizim küçücük Cookie'miz…

Çakalın dişleri arasında, yerden havaya kaldırılmış haldeydi.

Vahşi hayvan, dişlerini Cookie'nin boynunun iki yanına geçirmişti. O küçücük beden, çakalın ağzında çaresizce asılı duruyordu.

O anda ne düşündüğümü bugün bile hatırlamıyorum. Sanırım düşünmeye zamanımız yoktu.

Annem, babam ve ben, sanki önceden anlaşmışız gibi, aynı anda kollarımızı iki yana açıp bütün gücümüzle bağırmaya başladık.

Üçümüzün çığlıkları bahçeyi doldurdu.

Çakal bir an duraksadı.

Sonra Cookie'yi yere bırakıp kaçtı.

Her şey belki yalnızca birkaç saniye sürmüştü.

Ama o birkaç saniye, hayatımızın en uzun anlarıydı.

Cookie yerde, küçücük bir yumak gibi hareketsiz yatıyordu.

Yanına koştuğumuzda ilk bakışta üzerinde kan göremedik. Fakat gözlerinde bizi dehşete düşüren bir görüntü vardı. Normalde simsiyah olan gözleri tamamen beyaz görünüyordu.

Sanki yaşadığı korku, o küçücük bedenin bütün yaşam ışığını bir anda söndürmüştü.

Onu hemen kucağımıza alıp Burlington'daki bir hayvan hastanesine götürdük.

Veteriner Cookie'yi muayene etmeye başladığında hâlâ başına gelenlerin ne kadar ağır olduğunu tam olarak anlayamamıştık.

Ta ki boynunun çevresindeki tüyler tıraş edilene kadar.

Tüylerin altından ortaya çıkan manzara korkunçtu.

Cookie'nin boynunun her iki yanında, neredeyse birer parmak genişliğinde derin diş yaraları vardı. Yaralar kanıyordu.

Veteriner bize dönüp Cookie'nin hayatta kalmasının gerçek bir mucize olduğunu söyledi.

Çakalların, avlarını boyunlarından yakaladıklarında çoğu zaman şiddetle sallayarak omurgalarını kırdıklarını ve bunun küçük hayvanlar için anında ölüm anlamına gelebildiğini anlattı.

Ardından hiç unutamayacağımız o cümleyi kurdu:

"Cookie'yi saniyelerle kurtarmışsınız."

Saniyelerle…

O akşam bahçeye birkaç saniye geç çıksaydık, belki de Cookie'yi bir daha canlı göremeyecektik.

Üstelik bir başka mucize daha vardı. Çakalın dişleri, Cookie'nin boynundaki büyük atardamarlara ve hayati organlarına zarar vermemişti.

Ama tehlike henüz geçmiş değildi.

Çakalın dişleriyle yaralara taşınan mikroplar ciddi bir enfeksiyon riski oluşturuyordu. Veterinerler, boynundaki hasar görmüş ve enfekte olmuş kas dokularını cerrahi müdahaleyle temizlemek zorunda kaldılar.

Cookie en az üç ameliyat geçirdi.

Günlerce hastanede kaldı.

O günlerde hepimiz aynı sorunun cevabını bekliyorduk:

Cookie yeniden iyileşecek miydi?

Bizim için o yalnızca bir köpek değildi. Ailemizin bir parçasıydı. Evimizin neşesi, çocukluğumuzun sessiz arkadaşı, sevgisini hiçbir karşılık beklemeden veren küçücük dostumuzdu.

Onu kaybetme ihtimali bile dayanılmazdı.

Veterinerin anlattığına göre Cookie'nin böylesine ağır bir çakal saldırısından sağ kurtulması son derece sıra dışıydı. Hastanenin kayıtlarında benzeri görülmemiş bir vaka olarak değerlendirildi.

Hikâyesi veterinerin sosyal medya hesabında paylaşıldığında binlerce insanın ilgisini çekti.

Hiç tanımadığımız insanlar bile Cookie'nin yaşama tutunma mücadelesinden etkilenmişti.

Ve bizim küçük kahramanımız, bütün o ameliyatlardan, acılardan ve hastane günlerinden sonra yeniden ayağa kalktı.

Önce yavaş yavaş yürümeye başladı.

Sonra güçlendi.

Ve bir gün, sanki hiçbir şey olmamış gibi yeniden koşmaya başladı.

Bahçede koşturan Cookie'yi her gördüğümüzde, o korkunç gecenin görüntüsü gözlerimizin önüne geliyordu.

Çakalın dişleri arasında havaya kaldırılmış o küçücük beden…

Yerde hareketsiz yatan Cookie…

Ve ardından yeniden hayata dönen, koşan, oynayan, bizi her zamanki gibi seven küçük dostumuz…

Aradan yıllar geçti.

Cookie, tam 19 yıl yaşayarak hepimizi şaşırttı.

Bazen kendi aramızda yarı şaka yarı ciddi, o gece ölümün gözlerinin içine bakıp geri dönmesinin ona başka bir güç verdiğini söylerdik.

Belki de Cookie, o gece hayattan ikinci bir şans almıştı.

Ve o ikinci şansı, bizimle geçireceği uzun yıllara dönüştürmüştü.

Bugün geriye dönüp baktığımda, Mayıs 2018'in o korkunç gecesinden aklımda kalan yalnızca korku değil.

Birlikte hareket eden bir aile, saniyeler içinde kurtarılan bir hayat ve küçücük bedenine sığdırdığı inanılmaz yaşama gücüyle Cookie var.

O gece biz Cookie'yi çakalın dişlerinden kurtardık.

Ama Cookie de bize, sevdiğimiz bir canla geçirdiğimiz her günün ne kadar büyük bir armağan olduğunu öğretti.

BÖLÜM 9

Florida’da Timsah Avcısı, Ontario’da İkinci Kaptan

Şenol Taşdelen’in anılarından

2020–2022 ve sonraki yazlar

Kışın Florida, Yazın Ontario

Ontario'da kış aylarını geçirmek her zaman kolay değildi. Uzun süren soğuklar, yoğun kar yağışları ve dondurucu hava, insanı güneşli günlerin özlemiyle dolduruyordu.

Bu nedenle 2020 yılında Florida'nın Naples kentinde bir ev satın aldık. Genellikle aralık ayında güneye gidiyor, nisan ayının sonuna kadar kış mevsimini Florida'da geçiriyorduk. Naples, özellikle kış aylarında muhteşem havasıyla adeta bir cennetti.

Ve tabii ki bütün bu güzelliklerin tadını bizimle birlikte çıkaran Cookie!

Oakville'den Naples'a otomobille yaptığımız yolculuk yaklaşık üç gün sürüyordu. Yolda iki gece konaklıyor, üçüncü gün evimize ulaşıyorduk. Cookie bu uzun yolculukların vazgeçilmez yolcusuydu.

Saatlerce otomobilde kalmasına rağmen hiç sıkılmaz, huzursuzluk çıkarmazdı. Kendi küçük yatağına yerleşir, sessizce uyurdu. Her üç dört saatte bir mola verirdik. Cookie de iner, ihtiyaçlarını giderir, biraz etrafı koklar, sonra yeniden yatağına dönüp uykuya dalardı.

Onunla seyahat etmek gerçekten çok kolaydı. Ama Florida'da bizi bekleyen maceralardan birinin hepimizin yüreğini ağzımıza getireceğini nereden bilebilirdik?

Bahçedeki Timsah Heykeli!

Naples'taki evimiz bir site içerisinde, küçük bir gölün kıyısındaydı. Göl manzarasına bakan arka bahçemizde yüzme havuzu bulunuyordu. Havuzun çevresi ve üzeri, alüminyum bir iskelete gerilmiş sinekliklerle kapatılmıştı. Bu korumalı alan, böceklerin yanı sıra çevredeki yılanların ve timsahların havuza yaklaşmasına karşı da bir engeldi.

Şubat 2022'de Tuna, arkadaşı Batuhan ile birlikte bir haftalığına Naples'a geldi. Onları havalimanından alıp eve getirdim. Ben bilgisayarımın başında e-postalarımı kontrol ediyordum; Tuna ile Batuhan havuz tarafına gitmişlerdi.

Bir süre sonra Tuna'nın neşeli sesini duydum: "Babacığım, bahçeye koyduğun timsah heykeli çok güzel görünüyor!"

Bir an duraksadım. Timsah heykeli mi? Bahçeye herhangi bir timsah heykeli yerleştirdiğimi hatırlamıyordum!

Merakla havuz tarafına yürüdüm. Gördüğüm manzara karşısında âdeta donakaldım. Bahçede, gölün kıyısında duran şey bir heykel değildi. Gerçek bir timsahtı!

Üstelik tam o sırada Tuna, timsahı daha yakından görmek için sineklikli alanın kapısını aralamıştı.

Bütün gücümle bağırdım: "SAKIN YAKLAŞMAYIN! O HEYKEL DEĞİL, GERÇEK BİR TİMSAH!"

Ama asıl korku henüz başlamamıştı. Çünkü küçücük Cookie'miz aralık kapıdan dışarı fırlamıştı! Karşısında kendisinden kat kat büyük, son derece tehlikeli bir timsah duruyordu. Cookie ise sanki bahçemize izinsiz giren bir misafiri yakalamış gibi bütün cesaretiyle ona havlıyordu.

Biz dehşet içinde izliyorduk. Timsahın tek bir saldırısı küçük dostumuzun hayatına mal olabilirdi. O birkaç saniye bana çok uzun geldi.

Sonra hiç beklemediğimiz bir şey oldu: Timsah arkasını döndü, göle doğru hızla ilerledi ve suya dalarak gözden kayboldu.

Bir süre hepimiz olduğumuz yerde kalakaldık. Tehlikenin uzaklaştığını anlayınca hepimizi bir kahkaha aldı: “Bizim küçük kahraman, timsahı bile korkutup kaçırdı!”

Elbette timsahın neden uzaklaştığını bilmiyorduk. Ama bizim gözümüzde Cookie, kendisinden kat kat büyük bir timsahı bile bahçemizden uzaklaştıran küçük bir kahramandı.

Bluebird’ün İkinci Kaptanı

Florida’daki kış sezonu nisan sonunda bittiğinde Ontario’ya dönerdik. Kanada’nın yazı, gölleri, ormanları ve uzun akşamlarıyla gerçekten bambaşka bir güzelliğe bürünürdü.

Oakville’den kuzeye doğru yaklaşık iki saatlik mesafede, Orillia’daki Bridgeport Marina’da bir teknemiz vardı. Teknemizin adı Bluebird, arkasında taşıdığımız küçük botun adı ise elbette Cookie idi!

Hafta sonlarımızın çoğunu teknede geçirir, sık sık arkadaşlarımızı davet eder, birlikte gölde gezintiye çıkardık. Bluebird iki katlıydı; kaptan köşkü üst kattaydı. Kaptanımız Tuna’ydı. Ama Tuna’nın çok özel bir yardımcısı vardı: İkinci Kaptan Cookie!

Marinadan ayrılmadan önce biz alt katta hazırlık yaparken Cookie hemen Tuna'nın peşinden üst kata çıkar, doğruca kaptanın sağındaki ikinci koltuğa yerleşirdi. Sanki o koltuk özellikle kendisi için yapılmıştı.

Tekne hareket ettikten sonra ben de üst kata çıkardım. Ama manzara her defasında aynıydı: Tuna kaptan koltuğunda, Cookie hemen yanındaki ikinci kaptan koltuğunda. Bana yer kalmamıştı!

Cookie'yi oturduğu yerden kaldırmak neredeyse imkânsızdı. Sonunda ben de arka taraftaki koltuklardan birine otururdum. Tuna bu durumdan büyük keyif alır, bazen Cookie'nin başına küçük bir kaptan şapkası bile takardı.

Dümenin başında Tuna, yanında kaptan şapkasıyla Cookie, arkada oturmak zorunda kalan ben… Bazen kendi kendime düşünürdüm: Bu teknenin gerçek sahibi kim acaba?

Suya Düşen İkinci Kaptan

Cookie'nin tekne maceralarından biri ise neredeyse çok kötü sonuçlanıyordu.

Bir gün güzel bir gezintinin ardından marinaya dönmüş, tekneyi iskeleye yanaştırmıştık. Motorları durdurmuştuk. Tekneyi bağlamak için arka kapıyı açıp iskeleye indim.

Tam o sırada Cookie de peşimden gelmek istemiş olmalıydı. Ancak iskeleye atlamaya çalışırken mesafeyi ayarlayamadı ve bir anda suya düştü!

Hepimiz büyük korku yaşadık. Cookie yüzmeyi bilmiyordu; suyun içinde batmamak için çırpınıyordu. Motorların

durmuş olması büyük bir şanstı. Pervaneler çalışıyor olsaydı sonuç çok daha korkunç olabilirdi.

Tuna hemen bir balık kepçesi getirdi. Kepçeyi suya uzatarak Cookie'yi dikkatlice sudan çıkarmayı başardık. Neyse ki küçük dostumuz bu kazayı da atlattı.

Ama hepimiz önemli bir ders almıştık. O günden sonra Cookie teknedeyken can yeleğini mutlaka giydirmeye başladık.

Artık ikinci kaptanımız görevine tam donanımlı çıkıyordu: Sırtında can yeleği, başında kaptan şapkası ve her zamanki gibi Tuna'nın sağındaki ikinci kaptan koltuğunda!

Küçücük Bir Köpek, Kocaman Maceralar

Cookie ile geçirdiğimiz yılları düşündüğümde, onun yalnızca evimizin bir köşesinde uyuyan küçük bir köpek olmadığını daha iyi anlıyorum.

O bizimle birlikte binlerce kilometre yolculuk yaptı. Florida'nın güneşli kışlarını, Ontario'nun yemyeşil yazlarını yaşadı. Göl kıyısında timsahla karşılaştı. Bluebird'ün ikinci kaptanı oldu. Bir gün suya düştü, başka bir gün kendisinden kat kat büyük bir hayvanın karşısına korkusuzca çıktı.

Bazen bizi güldürdü, bazen yüreğimizi ağzımıza getirdi. Ama bütün bu maceraların sonunda hep aynı şey oldu: Cookie yine yanımızdaydı. Yine küçük yatağına kıvrılıyor, sevdiği insanların arasında huzurla uyuyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, Florida'daki havuzun önünde timsaha havlayan o küçücük köpeği ve Bluebird'de

kaptan şapkasıyla Tuna’nın yanında oturan o ciddi yüzünü aynı sevgiyle hatırlıyorum.

Bizim Cookie’miz bazen bir timsah avcısı, bazen bir denizciydi. Ama her zaman ailemizin vazgeçilmez küçük kahramanıydı.

BÖLÜM 10

Hiç Ölmeyecek Sandıklarımızdan Biri: Cookie

Uğur Tasdelen’in kaleminden

Hayatımız boyunca çevremizde, ailemizde, uzak akrabalarımız arasında bize sanki hiç ölmeyecekmiş gibi gelen insanlara rastlamışızdır. Bunlar genellikle ailenin en yaşlılarıdır. Küçücük bir çocuğuzdur, onlar yaşlıdır. Biz büyür, çoluk çocuğa karışırız; onlar hala oradadır. Kiminin anneannesi, kiminin büyük halasıdır. Herkesin tanıdığı ama yaşını kimsenin tam olarak bilemediği ninelerdir belki… Sanki onların gizli bir süper gücü vardır: Hiç ölmemek.

Elbette böyle olmadı. Hiç ölmeyecek sandığımız o insanlar da birer birer ayrıldılar aramızdan. Zaman, bu insani yanılgımıza karşı alabildiğine kayıtsız ve acımasız davrandı.

Cookie de benim için biraz öyleydi.

Öyle uzun zamandır babamların hayatındaydı ki, onun da bir gün gidebileceği gerçeğini pek düşünmemiştim. Cookie, ben henüz İstanbul'da yaşarken ya da oradan yeni ayrıldığım sıralarda aileye katılmıştı. Sonrasında benim hayatımda neler oldu neler…

Askere gittim. Ankara'da yaşadım. Türlü badireler atlattım. Evlendim, İzmir'e taşındım. İki çocuğum oldu, büyüdüler. Sonunda dünyanın öbür ucuna taşındım.

Bütün bunlar olurken Cookie hep oradaydı.

Babamlarla, kardeşlerimle her bir araya gelişimde onu da görürdüm. Cookie, babamların evinin, hayatlarının doğal bir parçasıydı.

Yavruluğuna pek tanıklık edemedim. Onu daha çok olgunluk yıllarında tanıdım. Ama erken dönemlerinden kalan, ne zaman hatırlasam hem gülümsediğim hem de biraz utandığım bir anım var.

Cookie aileye Ocak 2008'de katıldığına göre, anlatacağım olay muhtemelen o yılın yaz aylarında yaşanmış olmalı. Askerden mayısta dönmüştüm, o sıralar Ankara'da yaşıyordum. Bir iş veya ziyaret için İstanbul'a gelmiş olmalıyım.

Babamla baş başa yemeğe çıkmıştık. O yıllarda sıkça yaptığımız gibi, uzun uzun sohbet etmiş, kallavi miktarda rakı gömmüştük. Gecenin ilerleyen saatlerinde, epey neşeli bir halde eve döndük.

Kapıdan yeni girmiştik. Henüz portmantonun önündeydik; herhalde ayakkabılarımızı çıkarıyorduk.

Şebnem ablam, Cookie'nin insan annesi, o minicik tüy yumağını kucağıma bırakıverdi. Neyime güvendiyse o kafayla.

Gerisi birkaç saniye içinde olup bitti.

Alkolün verdiği o yersiz özgüvenin ve sebepsiz coşkunun da etkisiyle, nasıl becerdiysem Cookie'yi elimden kaydırıverdim.

Zavallıcık, 1,87 boyunda bir zebellahın kucağından kayıp sert parke zemine sırtüstü düşüverdi.

Çıkardığı tek ses, küçücük bir “viyk” oldu.

Ah Cookie, ah…

Aradan bunca yıl geçti ama o ses hala kulağımda. İstemeden olmuştu elbette. Yine de seni her hatırladığımda, o küçücük halinle yere düşüşün gözümün önünden gitmiyor.

Umarım beni affetmişsindir, küçük dostum. Hakkını helal et.

Cookie'yle ilgili içimde kalan bir başka mesele daha var. Bildiğim kadarıyla, yaşadığı onca yıl boyunca karşı cinsle hiçbir yakınlaşma fırsatı bulamamıştı.

Bu da doğrusu bana hep biraz haksızlık gibi gelmiştir. Bana ne oluyorsa, ben de içime dert edinmiştim bu durumu.

Şimdi umuyorum ki cennetin uçsuz bucaksız çayırlarında, hiçbir tasma, kapı ya da çitle sınırlanmadan gönlünce koşuyorsundur. Ve tabii, birbirinden hoş köpek hanımlarla tanışmışsındır. Dünyada yaşayamadığın maceraları fazlasıyla telafi ediyor, cennetin köpek alemini hallaç pamuğu gibi atıyorsundur.

Cookie'den iki dileğim var: Biri beni o talihsiz düşürme olayından dolayı affetmesi, diğeri de öteki tarafta gönlünce bir hayat sürmesi.

Sevgili pofuduk Bay İyi Köpek…

Sanırım sevginin olduğu yerde ölüm, hiçbir zaman tam anlamıyla bir son olamıyor.

İnsan da olsa hayvan da, sevdiklerimiz biraz da unutulduklarında ölüyorlar. Ardında sevgi, bir gülümseme, küçük bir hatıra bırakabilmiş bir canlının varlığı, bedeniyle sınırlı olmuyor. Belki başka bir formda ama yaşamaya

devam ediyorlar. Anılarımızda, tüm iyi niyet ve duygularımızda.

Cookie küçücük bir köpekti belki ama pek çok insanın hayatında yer etti. Kimilerinin çocukluğuna, kimilerinin olgunluğuna eşlik etti. Herkesin onunla ilgili anlatacak bir hikayesi, hatırlayınca gülümseyeceği küçük bir anısı var.

Ve şimdi Cookie, biz onu hatırladıkça bütün o yıllar boyunca biriktirdiği sevgide, gülümseten anılarda, bazen de gözlerimizi dolduran hatıralarda yaşamaya devam edecek.

Hoşça kal Cookie.

Seni hiç unutmayacağım.

BÖLÜM 11

Son Yolculuk: On Dokuz Yıllık Bir Sevginin Ardından

Şenol Taşdelen'in anılarından

Yavaş Gelen Veda

Cookie'nin yaşlandığını biliyorduk. Ama insan, hayatının neredeyse yirmi yılını paylaştığı bir dostunun bir gün kendisinden ayrılacağını bilse bile, o güne gerçekten hazırlanabiliyor mu?

2025 yılının ocak ayında Cookie bizi çok korkutmuştu. İki arka bacağını bir süre kullanamaz hâle gelmiş, sanki felç geçirmişti. Veterinerin verdiği ilaçlarla toparlandı. Yeniden yürümeye, hatta koltuklara zıplamaya başladı. Sanki yaşlılık karşısında küçük bir zafer kazanmıştık.

Ancak 2026 yılının başından itibaren hareketleri yeniden yavaşladı. Koltuklara eskisi gibi zıplayamıyor, merdivenleri çıkmakta zorlanıyordu. Veteriner, kaslarının zayıflamaya başladığını söylüyordu. Uzun yürüyüşler geride kalmıştı. Yine de Cookie hâlâ iştahlıydı; yemeklerini yiyor, çevresiyle ilgileniyor ve hayatını kendi temposunda sürdürüyordu.

Ta ki 2026 yılının eylül ayının üçüncü haftasına kadar.

Artık Yemek Yemiyordu

O sıralar Cookie, Tuna'nın evinde yaşıyordu. Tuna, hiçbir şey yemek istemediğini söylediğinde endişelendim. Ekim ayının ilk haftasında Cookie'yi bana getirdiğinde gözlerime inanamadım. Bir hayli kilo kaybetmişti; kemikleri belirginleşmişti. Yıllardır kucağıma aldığım küçük dostum gözlerimin önünde eriyip gidiyordu.

Bu kez bakımını ben üstlendim. Cookie'yi Muskoka'daki evimize götürdük. Belki sevdiği yiyecekler iştahını açardı diye tavuk, balık, et hazırladık. Biraz biraz yemeye başladı. İçimde yeniden küçük bir umut doğdu: Belki toparlanacaktı.

Ama bu umut uzun sürmedi. Geceleri kusuyor, ishal oluyordu. Onun beslenmesini istiyor, ama yediklerinin de ona iyi gelmediğini görüyorduk. Artık durumun yalnızca yaşlılığa bağlı bir iştahsızlık olmadığını anlamıştım.

Veterinerin Söyledikleri

Ertesi gün Cookie'yi Parry Sound'daki hayvan hastanesine götürdük. Veteriner muayenesini yaptı ve kan testi istedi. Sonuçları beklerken içimde hâlâ bir umut vardı. Belki ilaçla tedavi edilebilecek bir rahatsızlığı vardı.

Ancak veteriner, kan testlerinin ardından pankreatit, karaciğer yetmezliği ve böbrek yetmezliği teşhislerini açıkladı. Maltese cinsi köpeklerin genellikle on beş, on altı yıl yaşadığını, Cookie'nin ise on dokuz yaşına ulaşmasına çok az kaldığını söyledi. Onun ağrıları olduğunu, bundan sonra yemek yiyebilmesinin de mümkün görünmediğini belirtti.

Sonra duymaktan en çok korktuğum sözleri söyledi: “Onun için en doğru karar, artık uyutulması.”

O an hissettiklerimi anlatmak çok zor. Bir tarafta on dokuz yıldır hayatımızın bir parçası olan Cookie, diğer tarafta onun acı çektiğini söyleyen bir veteriner vardı. Aklım, artık iyileşemeyebileceğini anlamaya çalışıyordu. Kalbimse bunu kabul etmek istemiyordu. Onu kaybetmeye hazır değildim.

Tuna ile Son Günler

10 Ekim’de Tuna, Muskoka’ya ziyarete geldi. Veterinerin raporunu ona gösterdiğimde o da büyük bir üzüntü yaşadı. Cookie’yi uyutmak istemiyordu. Onu anlayabiliyordum. Tuna ile Cookie neredeyse birlikte büyümüşlerdi. Cookie, Tuna’nın çocukluk arkadaşı, küçük kardeşi ve yıllar sonra yaşlı dostu olmuştu.

Tuna da Cookie’yi kısa süre içinde kaybedebileceğimizi anlamıştı. Onunla biraz daha zaman geçirmek istedi. 11 Ekim’de Cookie’yi beraberinde Oakville’e götürdü.

Ancak Cookie’nin durumu giderek kötüleşiyordu. Tuna, hiçbir şey yemediğini ve artık ayağa kalkamadığını söyledi. 15 Ekim’de Cookie’yi yeniden alıp Muskoka’daki eve getirdim. Bundan sonra yaşadıklarım, hayatım boyunca unutamayacağım anılar arasında yer alacaktı.

Unutamayacağım O Gece

15 Ekim 2026 gecesi bir kâbus gibiydi. Cookie sabaha kadar acı içinde inledi. Onun çıkardığı sesleri duymak dayanılmazdı. Bir zamanlar evin içinde koşan, bizi güldüren,

bazen küçücük bedeniyle inanılmaz bir cesaret gösteren Cookie şimdi acı çekiyordu. Ve ben ona yardım edemiyordum.

Onu yaşatmak istiyordum. Ama yanında tutmak için ısrar etmek, acılarının sürmesine neden mi olacaktı? Sevdiğiniz bir canlıya veda etmek istemiyorsunuz. Yine de bazen sevgi, onu bırakmayı göze almayı gerektiriyor.

O gece Cookie'nin inlemelerini kaydettim. Ses kaydını Tuna'ya dinlettim. Tuna da artık Cookie'nin böyle acı çekmesine razı olamadı. Birlikte hayatımızın en zor kararlarından birini verdik: Cookie'nin acılarını daha fazla uzatmayacaktık.

16 Ekim 2026, Cuma — Saat 16.10

Ertesi gün Cookie'yi veteriner kliniğine götürdük. 16 Ekim 2026 Cuma günü, saat 16.10'da damarından verilen ilaçla onu sonsuzluğa uğurladık.

On dokuz yıla yaklaşan bir yaşam… Sayısız anı… Ailemizin büyümesine tanıklık eden, hayatımızın her döneminde bizimle olan küçücük bir dost… Artık aramızda değildi.

Onun yokluğunu kabullenmek kolay değildi. Ama en azından artık acı çekmiyordu. O gece duyduğum inlemeler sona ermişti. Büyük üzüntümüzün içinde bize biraz olsun teselli veren tek düşünce buydu.

Ormanın Sessizliğinde

Cookie'yi Kanada bayraklı bir battaniyeye sardık. Muskoka'daki evimizin yakınındaki ormanlık alanda onun

için bir mezar kazdık. Küçücük bedenini toprağa verdik ve mezarının üzerine çiçekler yerleştirdik.

Yıllarca bizimle evden eve, şehirden şehre, ülkeden ülkeye seyahat etmişti. Şimdi son yolculuğu Muskoka'nın sessiz ormanında sona ermişti. Doğanın içinde, ağaçların arasında, huzurlu bir yerde…

On Dokuz Yılın Ardından

Cookie'nin hayatımıza kattıklarını düşündüğümde yalnızca bir köpekle geçirdiğimiz yılları hatırlamıyorum. Çocuklarımızın büyümesini, yolculuklarımızı, evlerimizi, taşınmalarımızı, yaz tatillerimizi hatırlıyorum.

Tuna'nın yanında kaptan koltuğuna oturan Cookie'yi… Florida'da bir timsahın karşısına dikilen o küçücük cesur köpeği… Mia'nın peşinden günlerce koşup sonunda yorgun düşen âşığımızı… Ve bütün bunların ötesinde, ailemizin hep bir parçası olan sevgili dostumuzu.

Biz yaşlandık, çocuklarımız büyüdü, hayatlarımız değişti. Ama Cookie'nin bize duyduğu sevgi hiç değişmedi.

Şimdi Muskoka'daki ormanın sessizliğinde yatıyor. Bundan sonra o ormana her baktığımda yalnızca ağaçları görmeyeceğim. Orada Cookie'nin hatırası da olacak.

Küçücük bedeni toprağa karıştı ama hayatımızda bıraktığı sevgi hep bizimle kalacak.

Cookie’nin sonsuz uykusuna çekildiği yer… Sonbaharın sessizliğinde, sevgimizle çevrili.

Cookie’ye Son Mektubum

Sevgili Cookie,

Seni ilk kez kucağımıza aldığımızda küçücük, bembeyaz bir yavruydun. O gün, birlikte neredeyse on dokuz yıl sürecek bir yolculuğa çıktığımızı bilmiyorduk.

Sen bizim için hiçbir zaman yalnızca bir evcil hayvan olmadın. Ailemizin bir üyesiydin. Çocuklarımız büyürken sen de yanlarındaydın. Evler değiştirdik, şehirler ve ülkeler arasında yolculuklar yaptık. Sen hep bizimleydin.

Kimi zaman bir koltuğun en rahat köşesinde, kimi zaman arabanın içindeki yatağında, kimi zaman Bluebird’de Tuna’nın yanındaki ikinci kaptan koltuğunda… Nerede olursak olalım, varlığın evimize neşe kattı.

Bazen cesaretine hayran kaldık, bazen inatçılığına güldük. Bazen de tek bir bakışınla bize ne istediğini anlattın. Konuşamadın belki, ama seni anlamak için kelimelere hiç ihtiyacımız olmadı.

Son günlerinde sana yardım edebilmek için elimizden geleni yaptık. Yeniden yemek yemeni, güçlenmeni, eskisi gibi rahatça uyumanı istedik. Seni bırakmak istemedik. Ama çektiğin acıyı gördüğümüzde, sevgimizin bize yüklediği en zor kararı vermek zorunda kaldık.

O son gece çıkardığın sesler hâlâ kulaklarımda. Keşke acını alabilseydim. Keşke seni bir kez daha sağlıklı, neşeli, küçük adımlarla yanımızda yürürken görebilseydim.

Şimdi Muskoka’daki ormanın sessizliğinde dinleniyorsun. Mezarının üzerine koyduğumuz çiçeklere her baktığımda,

aslında seni orada bırakmadığımızı düşünüyorum. Çünkü seninle yaşadıklarımızı, neşeni, yaramazlıklarını ve bize verdiğin sevgiyi yanımızda taşıyoruz.

Bana ve ailemize onca yıl arkadaşlık ettiğin için teşekkür ederim. Tuna'nın çocukluğunda, İpek'in gençliğinde, Şebnem'in zor günlerinde ve hepimizin hayatında bıraktığın iz için teşekkür ederim.

Senin küçücük bir bedenin vardı Cookie, ama kocaman bir kalbin vardı.

İyi ki geldin hayatımıza.

İyi ki bizim Cookie'miz oldun.

Seni hiçbir zaman unutmayacağız.

Sevgiyle,